

اصل حسن نیت در قراردادهای تجاری ارتقا دهنده ی کسب و کار با نگاهی به لایحه قراردادهای تجاری و قانون تجارت

کلام اله عالمی^۱

چکیده

لایحه ی قراردادهای تجاری به عنوان لایحه ای جدید برای ارتقا قوانین تجاری داخلی ایران به حساب می آید که دارای آثار و تفاسیر بسیاری است و ضمن پرداختن به قراردادهای تجاری گام بلندی را نیز برای ارتقا سطح قراردادهای مذکور برداشته است. اما لایحه ی مذکور حاوی برخی از مفاهیم است که علی رغم استفاده از آن ها در بین مواد لایحه، تعریف دقیقی از آن ها به عمل نیامده است. حسن نیت یکی از این موارد است که با آمدن در لایحه ی مورد اشاره ابهاماتی مبنی بر چیستی حسن نیت در ذهن قانون گذار و ارتباط آن با معانی عام و خاص حسن نیت در پیشینه ی حقوق تجارت ایران، در ذهن ایجاد کرده است. لذا ما قصد داریم در این مقاله به رفع ابهامات پرداخته و ضمن تبیین و تشریح حسن نیت در قراردادهای تجاری ارتقا دهنده ی کسب و کار و ارتباط آن با تنظیم قراردادهای تجاری در محیط کسب و کار و همچنین بررسی آن در حقوق تجارت و لایحه ی تجاری به تطبیق مفهوم مورد بحث در قانون تجارت و لایحه ی قراردادهای تجاری پرداختیم و قصد قانون گذار از استعمال حسن نیت در لایحه ی فوق را مورد بررسی قرار دهیم. در خلاصه ای نتیجه می توان گفت حسن نیت در لایحه ی قراردادهای تجاری بامعنی پیش فرض آن در قانون تجارت و دکتین حقوق تجارت در نظر گرفته شده و آمده است و در قراردادهای تجاری به عنوان ارتقا دهنده ی کسب و کار نیز همان معنای عام و پیش فرض آن مدنظر است. روش تحقیق در مقاله ی کنونی کتابخانه ای بوده و به صورت توصیفی_تحلیلی انجام می گیرد.

کلید واژگان: لایحه قراردادهای تجاری، قانون تجارت، حقوق تجارت، حسن نیت، حقوق کسب و کار